

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce J. F.,

proti
žalovanému

Ministerstvo dopravy
se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 12/1222, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2018, č. j. 54/2018-190-TAXI/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobce byl držitelem oprávnění řidiče taxislužby podle § 21c odst. 1 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (dále také jen „zákon“), které mu udělil Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) s platností od 7. 4. 2014. Rozhodnutím ze dne 23. 4. 2018, č. j. MHMP 635978/2018, rozhodl následně magistrát o odnětí tohoto oprávnění podle § 21c odst. 3 zákona z důvodu neplnění podmínky spolehlivosti podle § 9 odst. 3 písm. a)

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zákona; současně žalobci stanovil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Magistrát při svém rozhodování vycházel z rozhodnutí Městské policie Praha vydaného formou příkazu na místě dne 22. 2. 2018, blok č. A 0073108 (dále jen „příkaz na místě“). Podle údajů uvedených v příkazovém bloku se žalobce dopustil porušení § 21d odst. 4 písm. b) zákona, tedy toho, že *ihned po ukončení přepravy nepořídil jako výstup z tiskárny taxamtru záznam o přepravě obsahující předepsané náležitosti*, čímž se dopustil přestupku podle § 34e odst. 2 zákona. Z uvedeného důvodu přestal žalobce splňovat podmínku spolehlivosti ve smyslu zákona o silniční dopravě (viz § 9 odst. 3 písm. a) bod 2), a to na dobu tří let od vydání příkazu na místě, tedy do 22. 2. 2021.
3. Žalobce se proti uvedenému rozhodnutí odvolal. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 8. 2018, č. j. 54/2018-190-TAXI/3 prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že žalobci se oprávnění řidiče taxislužby odebrá podle ust. § 21c odst. 4, a současně zrušil výrok týkající se povinnosti žalobce nahradit náklady správního řízení, meritorně ale prvostupňové rozhodnutí potvrdil (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaný konstatoval, že odvolací námitky se shodují s těmi, které žalobce uplatnil již v dřívějším podnětu k zahájení přezkumného řízení; žalobce tvrdil, že se uvedeného přestupku nedopustil. Žalovaný konstatoval, že v řízení o odnětí oprávnění řidiče taxislužby není správnímu orgánu dán prostor pro správní uvážení, zda toto oprávnění odejmout, či nikoliv; pro rozhodnutí je podstatné pouze to, zda existují skutečnosti, které zakládají důvod pro odejmutí. Žalovaný neshledal důvody pro zahájení přezkumného řízení ve věci příkazu na místě, je proto třeba vycházet z toho, že tento příkaz je pravomocným rozhodnutím, které zakládá nespolehlivost žalobce ve smyslu zákona o silniční dopravě.
4. Žalobce se s tímto výsledkem neztotožnil a proti uvedenému rozhodnutí podal dne 11. 9. 2018 k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu podle § 65 s. ř. s.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá, že nesouhlasí s tím, že po ukončení přepravy nepořídil výstup z tiskárny taxamtru. Na podporu svého tvrzení uvádí, že pořídit záznam o přepravě nelze během probíhající přepravy. Při zastavení se zákazníkem nejde o ukončení přepravy. Žalobce přitom odkazuje na správní řízení. Konkrétně v odvolání žalobce uvedl, že zákaznice, kterou přepravoval, ho požádala, aby jí zastavil a počkal na ní, stál při tom na chodníku. V mezidobí na místo přijelo vozidlo městské policie a jeden ze strážníků s žalobcem začal řešit stání na chodníku, rovněž si vyžádal záznam o skončené přepravě. Žalobce strážníkovi vysvětlil, že jízdu ještě neukončil. Mezi tím se zákaznice vrátila a byla svědkem rozhovoru se strážníkem. Strážník následně žalobci vypsál pokutový blok; žalobce se domníval, že se jedná o pokutu za stání na chodníku (přesné znění „paragrafů“ neznal) a nechtěl nechat zákaznici čekat, proto příkazový blok podepsal. Jediné pochybení, které žalobce tedy uznává, se týkalo porušení dopravních předpisů.
6. Žalobce k žalobě přiložil potvrzení o realizaci zakázky poskytnuté vedoucí dispečinku taxislužby Holotaxi-Transport, s.r.o., pro kterou žalobce uvedenou jízdu realizoval. Současně předložil přehled jízd, které toho dne u tohoto dispečinku vykonal.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

7. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 15. 7. 2019 k podané žalobě zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Doplnil, že žalobce společně s odvoláním podal návrh na přezkum příkazu na místě, žalovaný ovšem neshledal důvody pro zahájení přezkumného řízení.

III.

Posouzení žaloby

8. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný na výzvu soudu podle § 51 s. ř. s. nijak nereagovali, je tedy dána fikce souhlasu s rozhodováním bez nařízení jednání.
9. Žaloba není důvodná.
10. Podle § 21d odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „rozhodné znění“), *[p]ři výkonu práce řidiče taxislužby je řidič vozidla taxislužby, které je vybaveno taxametrem, povinen ihned po ukončení přepravy pořídit jako výstup z tiskárny taxametru záznam o přepravě obsahující předepsané náležitosti.*
11. Podle § 34e odst. 2 písm. g) zákona v rozhodném znění, *[ř]idič taxislužby se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21d odst. 4 písm. b) nepořídí ihned po ukončení přepravy jako výstup z tiskárny taxametru záznam o přepravě obsahující předepsané náležitosti.*
12. Podle § 21c odst. 4 zákona v rozhodném znění, *[d]opravní úřad oprávnění řidiče taxislužby odejme, pokud řidič taxislužby přestane být spolehlivým podle § 9 odst. 3. Vydání rozhodnutí o odnětí oprávnění řidiče taxislužby je prvním úkonem v řízení.*
13. Podle § 9 odst. 3 písm. a) bod 2 zákona v rozhodném znění, *[z]a spolehlivého se pro účely tohoto zákona nepovažuje ten, komu byl v posledních 3 letech uložen správní trest za přestupek spáchaný při výkonu práce řidiče taxislužby spočívající v nepořízení záznamu o přepravě.*
14. Městský soud konstatuje, že žalobce napadené rozhodnutí zpochybňuje toliko tvrzeními, která se vztahují k otázce, zda se skutečně dopustil přestupku, za který byl uznán vinným a potrestán příkazem na místě (viz bod 2 shora).
15. Městský soud ovšem zdůrazňuje, že tato otázka (zda se žalobce uvedeného jednání skutečně dopustil) není předmětem řízení o odejmutí oprávnění řidiče taxislužby podle § 21c odst. 4 zákona. Tato otázka byla totiž pravomocně vyřešena právě již příkazem na místě, vydaným podle §§ 91 a 92 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“). Žalobci byl v souladu s § 92 vydán příkazový blok, ve kterém žalobce svým podpisem stvrdil, že porušil výše uvedenou zákonnou povinnost a dopustil se tím uvedeného přestupku. Takovýto příkaz na místě je rozhodnutím, které nabývá právní moci podpisem příkazového bloku (srov. § 92 odst. 2 písm. l) přestupkového zákona, podle něhož se *[v] příkazovém bloku uvede poučení, že podpisem obviněného nebo osoby jednající za obviněného, který je právnickou nebo podnikající fyzickou osobou, se příkazový blok stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím).*
16. Magistrát a žalovaný se následně v řízení o odejmutí oprávnění řidiče taxislužby nemohli od tohoto pravomocného rozhodnutí odchýlit a věc posoudit jinak, neboť byli pravomocným rozhodnutím o přestupku (tedy uvedeným příkazem na místě) vázáni (srov.

§ 73 odst. 2 věta první před středníkem správního řádu, podle něhož [p]ravomocné rozhodnutí je závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány.).

17. Městský soud se plně ztotožňuje s žalovaným, že v posuzované věci správní orgány neměly při rozhodování o odejmutí oprávnění řidiče taxislužby podle § 21c odst. 4 zákona o silniční dopravě žádný prostor pro individuální uvážení o tom, zda žalobci toto oprávnění odejmout, či nikoliv, pro individuální zhodnocení poměrů žalobce či pro zvážení okolností spáchání přestupku (který znamená ztrátu spolehlivosti). Ustanovení výše citovaného § 9 odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě totiž stanoví jednoznačně, kdy dojde ke ztrátě spolehlivosti ve smyslu tohoto zákona, a § 21c odst. 4 zákona potom stanoví, že v případě ztráty spolehlivosti příslušný správní orgán oprávnění řidiče taxislužby odejme.
18. Jedinou otázku, kterou tedy městský soud mohl posoudit, bylo, zda příkaz na místě (resp. příslušný příkazový blok) byl způsobilým podkladem pro prvostupňové a napadené rozhodnutí, resp. zda z příkazu na místě skutečně vyplývá, že žalobce byl v posledních třech letech potrestán za jednání spočívající v neporízení záznamu o přepravě, jak předpokládá právě § 9 odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě (a jak konstatovaly právní orgány).
19. Městský soud zde při své úvaze vycházel z ustálené rozhodovací praxe správních soudů vztahující se k otázce, zda příkaz na místě čili příkazní blok (resp. podle dřívější úpravy pokutový blok), který je rozhodnutím o dopravním přestupku, je způsobilým podkladem pro zápis bodového hodnocení (bodů) v registru řidičů podle § 123b zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Např. Krajský soud v Ústí nad Labem ve svém rozsudku ze dne 26. 5. 2015, č. j. 15 A 103/2013-37 (dostupný na www.nssoud.cz), k této otázce uvedl (zvýraznění doplnil městský soud): „K tomu, aby mohl být proveden záznam bodů v registru řidičů, musí být z popisu skutku uvedeného v rozhodnutí o přestupku seznatelné, že se řidič dopustil jednání, které je zařazeno do bodového hodnocení, a toto jednání musí být dostatečně přesně identifikováno, aby bylo možné mu v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu přiřadit konkrétní počet bodů. Tyto požadavky je nutné vztáhnout na všechna rozhodnutí, která mají tvořit podklad pro provedení záznamu bodů v registru řidičů, a to včetně pokutového bloku, který je rozhodnutím o přestupku vydaným v blokovém řízení. Postrádá-li pokutový blok vymezení skutku jakožto konkrétního, individualizovaného jednání, není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Ke shodnému závěru dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v pokutovém bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním a že bude umožňovat řádné subsumování pod konkrétní porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích, které je uvedeno v příloze k zákonu o silničním provozu. Správný počet bodů, jež mají být podle § 123b odst. 1 zmíněného zákona zaznamenány v registru řidičů, lze totiž stanovit pouze tehdy, pokud popis jednání řidiče uvedený v rozhodnutí o přestupku umožňuje určit, kterou povinnost uvedenou v příloze k danému zákonu řidič porušil, neboť právě tato příloha zároveň určuje počet bodů za jednotlivá jednání, která podléhají záznamu bodů.“
20. Příkaz na místě vydávaný v řízení o přestupku má určité obsahové náležitosti, ty definuje § 92 odst. 2 přestupkového zákona. Absence některých těchto náležitostí ale (v závislosti na okolnostech) automaticky neznamená, že takový příkaz na místě není způsobilým podkladem pro další zákonem předvídané postupy správního orgánu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, k tomu uvedl: „Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní podobný

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

stupeň přísnosti jako u směnky, což znamená, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů. Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů.“

21. Tato rozhodovací praxe je podle názoru městského soudu plně uplatnitelná i v nyní posuzované věci. Jak bylo uvedeno výše, náležitosti příkazu na místě (resp. příkazového bloku) v řízení o přestupku jsou stanoveny v § 92 odst. 2 přestupkového zákona. Toto ustanovení mimo dalších náležitostí vyžaduje, aby v příkazovém bloku byl uveden *popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání nebo v případě záruky za splnění povinnosti popis skutkových zjištění* [písm. e)] a *právní kvalifikace skutku včetně formy zavinění a ustanovení právního předpisu, na jehož základě je povinnost ukládána* [písm. f)]. Příkazový blok, který byl podkladem pro rozhodnutí správních orgánů v nyní posuzované věci (viz bod 2 shora) obsahuje ve své části č. 5 (Popis skutku – čas, místo, způsob spáchání) následující údaje: „dne 22. 2. 2018 ve 13:45 hod.; Havlíčkova 4, Praha 1; porušení: § 21d odst. 4 písm. b) s vozidlem TAXI, RZ: X“. V části č. 6 (Pokuta uložena za přestupek...) je potom doplněno: „podle § 34e odst. 2 zák. č. 111/1994 Sb.“.
22. Městský soud konstatuje, že v předmětném příkazovém bloku není slovně popsán skutek, kterého se žalobce dopustil; tento skutek je vyjádřen pouze právní kvalifikací, tedy odkazem na ustanovení zákona o silniční dopravě, které žalobce porušil. Žalobce přitom svými námitkami brojí právě proti vymezení jednání, kterého se podle příkazu na místě (příkazového bloku) měl dopustit. Městský soud v nynějším řízení nicméně neposuzuje zákonnost příkazu na místě, protože ta není předmětem tohoto řízení, nepřísluší mu proto hodnotit, jestli by příkaz na místě v případném přezkumu obstál. Městský soud může hodnotit pouze to, zda příkazový blok je i přes uvedenou vadu způsobilý být podkladem pro rozhodnutí o odejmutí oprávnění řidiče taxislužby podle § 21c odst. 4 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě.
23. Nejvyšší správní soud v již výše citovaném rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, k obdobné situaci, kdy v příkazovém bloku (resp. v pokutovém bloku) byl skutek, jehož se měl přestupce dopustit, vyjádřen pouze prostřednictvím právní kvalifikace, uvedl následující (zvýraznění doplnil městský soud): „S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na

ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku L 4443991. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“

24. Pokud má městský soud výše citované závěry aplikovat na nyní posuzovaný případ, tak musí konstatovat, že předmětný příkazový blok, byl způsobilým podkladem pro rozhodnutí správních orgánů. Příkazový blok sice neobsahuje slovní popis skutku, nicméně právní kvalifikace povinnosti, kterou žalobce porušil (§ 21d odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě), je jednoznačná. Tato právní kvalifikace (povinnost *pořádit jako výstup z tiskárny taxametry záznam o přepravě obsahující předepsané náležitosti*) jednoznačně identifikuje povinnost, jejíž sankcionované porušení způsobuje ztrátu spolehlivosti podle § 9 odst. 3 písm. a) bod 2 zákona (nejedná se tedy např. o široce koncipované ustanovení, které by zahrnovalo vícero povinností, z nichž by jen některé byly relevantní z hlediska posouzení spolehlivosti žalobce ve smyslu § 9 odst. 3 písm. a) zákona). Z příkazového bloku je tedy zřejmé, že žalobce byl potrestán (uznán vinným) za jednání, které vede ke ztrátě spolehlivosti.
25. Městský soud závěrem opakuje, že předmětem jeho přezkumu nemohla být otázka zákonnosti příkazu na místě. Městský soud tedy nemohl posoudit žalobcovy námitky týkající se okolností spáchání přestupku (a vydání příkazu na místě) ani jeho tvrzení, že se domníval, že se příkaz na místě vztahuje k jinému přestupku. Prostor pro uplatnění takových námitek by byl dán pouze v řízení, jehož předmětem by byl přezkum příkazu na místě. Městský soud na tomto místě shrnuje dřívější závěry správních soudů stran možnosti přezkumu příkazu na místě (vedle provedení přezkumného řízení, na něž není právní nárok):
26. Ve své dřívější judikatuře Nejvyšší správní soud (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, publikované pod č. 2838/2013 Sb. NSS, či rozsudky ze dne 26. 8. 2014, č. j. 6 As 96/2014-31, a ze dne 27. 10. 2016, č. j. 2 As 183/2016-38) dospěl k závěru, že úspěšně se domoci zrušení rozhodnutí o uložení pokuty ve formě příkazu na místě je v podstatě možné pouze žádostí o obnovu řízení [§ 100 odst. 1 písm. a) správního řádu], pokud dotčená osoba tvrdí, že nesouhlasila s uložením pokuty příkazem na místě. To ať již proto, že došlo k záměně s jinou osobou, podpis byl zfalšován, či podepisující osoba byla donucena k podpisu násilím či pohrůžkou násilí nebo jinou srovnatelnou závažnou újmu. Městský soud je nicméně toho názoru, že obnova řízení by byla možná i v případě, kdyby (s ohledem na vady příkazu na místě) přestupce tvrdil, že byl v omylu ohledně skutečnosti, se kterou svým podpisem měl vyjádřit souhlas.
27. Přímé napadení rozhodnutí o uložení pokuty v řízení na místě správní žalobou nicméně není možné (z poslední doby srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2016, č. j. 10 As 228/2016 – 38, bod 12, ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 As 92/2019 – 32, bod 10). Soud by však, jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše uvedeném usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, mohl přezkoumat případné rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení (viz § 100 odst. 6 správního řádu).
28. Městský soud v této souvislosti doplňuje, že správní řád v § 100 odst. 2 stanoví, že *[ú]častník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však*

do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce neměl ve věci úspěch, nepřiznal mu soud náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti. Ani jemu tudíž městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 16. března 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.